

Нов български университет
Ne varietatem timeamus

КАЗУС

ВАЕВ 415D РЕГИОНАЛНА ИКОНОМИКА

На тема:

**„ИНОВАТИВНА ПРАКТИКА НА ПУБЛИЧНО-
ЧАСТНО ПАРТНЬОРСТВО В СФЕРАТА НА
РЕГИОНАЛНОТО РАЗВИТИЕ”**

Изготвил:

Проверил:

София, 2016

УВОД

Продължаващата промяна в световната икономическа парадигма, появата на нови глобални опасения през последните десетилетия и силата на икономическата и финансова криза от 2008-2009 са предизвикали традиционните възгледи за ролята на държавата, частния сектор, гражданското общество и обществените организации, както и традиционните модели за сътрудничество между тях. В индустриализираните страни, икономическата и финансова криза, и последващата дълговата криза в еврозоната доведоха до една от най-тежките икономически депресии в най-новата история, поставяйки нарастващ натиск върху публичните финанси и работата на пазарите, и устойчивостта на традиционните модели за хуманно отношение.

Традиционните източници на финансиране са ограничени, поради неотдавнашната криза. В много части на развиващия се свят, публичните бюджети - най-големият източник на финансиране на регионални проекти - не са се възстановили от последната финансова криза, задълбочавайки кризата на пазара за финансиране на инфраструктурни проекти. Банковото финансиране запазва по-ниски нива от тези преди кризата като банковия сектор предефинира своя риск апетит и прави структурни промени в очакване на разнообразни нормативните изисквания като Базел 3. По същия начин, Международните финансови институции (МФИ) са изправени пред капиталовите ограничения, които са ги принудили да ограничат значително своите ангажименти. МФИ обикновено финансират около 10 процента проектите в развиващия се свят или 5 процента от общите нужди¹. Ускоряването на изграждането на инфраструктура в развиващия се свят изисква нови източници на финансиране за допълване

---

¹ Bhattacharya A, Romani M, and Stern N (2012), Infrastructure for Development: Meeting the Challenge, CCSEP, LSE

на традиционните източници на капитал и дълг. Това означава, обединяване на съществуващите с иновативни инструменти, като например MDB гаранции за намаляване на рисковете, намаляване на разходите по държавния заем и укрепване на пазара и средата. Публично-частните партньорства (ПЧП) представляват един от най- обещаващите инструменти.

В повечето части на света, правителствата традиционно свързват инфраструктурните инвестиции с данъчни приходи. През последното десетилетие урбанизацията и фискалната инфраструктура и комунални услуги са преориентирали голяма част от отговорността за децентрализацията на инвестициите на местните власти. Въпреки това, фискалните трансфери и местните данъчни приходи не се увеличават едновременно в съответствие с повишената отговорност на местните власти, като също така за повечето градове в развиващия се свят приходите от основни услуги не могат да покрият разходите. Например, в областта на водоснабдяването и канализациите, само осем от двадесет големи града в Индия са възстановили направените разходи от потребителски такси. Недостатъчните инвестиции и продължаващата зависимост от държавните и национални трансфери остават правило в развиващия се свят. В допълнение, някои правни въпроси изострят сложността при планирането и финансирането на общински проекти. Ограничения в капацитета на правителството в проектирането, мониторинга и прилагането на договорите често са осезаеми предимно на местно ниво.

През последните 10 години се наблюдава увеличаване на ПЧП в развиващите се икономики, като средство за насърчаване на инвестиции и експертиза от страна на частния сектор. С поглед към по-широката картина, инвестициите на частния сектор в развиващите се страни са допринесли за между 15 и 20 на сто от общите инвестиции в